

NÓI VỚI TUỔI MƯỜI BA

Tuổi mười ba là tuổi mà các bạn gái mới lớn bị coi là nhỏ, nếu buổi tối xem TV muộn thế nào cũng bị bố hoặc mẹ bảo: “Thôi khuya rồi, tắt TV đi ngủ con, con nít không được thức khuya”.

Sáng hôm sau nếu các bạn tí hon mà dậy trễ, nướng qua nướng lại cho vàng thêm tí nữa giấc ngủ của mình thì lại bị mẹ mắng ngay:

- “Con gái lớn rồi còn ngủ nướng, dậy cho rồi mặt trời xỏ lỗ mũi thấy không?”

Bạn hoang mang không biết mình còn nhỏ hay đã lớn, mà sao cái gì cũng bị cho là sai quấy. Lạ quá, mới buổi tối không được coi TV vì còn bé, sáng hôm sau đã lớn không được ngủ dậy trưa. Thế là nghĩa làm sao?

Bạn đến trường hỏi cô giáo, cô trả lời:

- “Tuổi em là tuổi phải lo học, phải học để trở nên người hữu dụng và được hạnh phúc về sau”.

À thế thì người lớn nào cũng bắt nạt bạn hết. Nhưng bạn muốn làm cái gì mà bạn thích cơ. Học thì cũng chán quá. Tương lai là cái gì bạn đâu có thấy. Bạn về nhà hỏi mẹ:

- “Tương lai là cái gì? và hạnh phúc là cái gì?”

Mẹ trả lời:

- “Tương lai là ngày mai và hạnh phúc là sung sướng”.

Ôi sao người lớn chỉ lo cho cái ngày mai sung sướng của bạn mà không nghĩ tới cái hôm nay sung sướng của bạn. Giá mà mẹ biết được rằng bạn muốn xem cho hết cái phim lúc tối để biết được hoàng tử có tìm được công chúa hay không? Cuối cùng bạn tự tìm cho mình một kết luận: “Công chúa thì phải lấy hoàng tử chứ” Thế là bạn an tâm mỉm cười nhắm mắt lại và ngủ ngon lành.

Tuổi mười ba của bạn là tuổi của mọi nỗi thắc mắc, bạn thắc mắc chứ không phải bạn ưu tư, vì bạn chưa biết ưu tư. Cái gì cũng hỏi và bạn bắt buộc bố mẹ phải trả lời cho bạn. Thảo có một người bạn gái lớn tuổi kể chuyện cô con gái đầu lòng của bà chị: “Một hôm bà chị đang nấu cơm và chồng chị đóng lục cục ở nhà sau. Cô con gái mười hai tuổi của chị chạy vào hỏi bố:

- “Bố ơi, bố có biết ông trời đang làm gì ở trên ấy không?”

Bố đang đóng đóng, bực mình gắt lên:

- “A, con bé này hôm nay ngộ chưa? Mà muốn biết thì lên mà hỏi ông trời ấy!”

Bị bố mắng bất ngờ, cô bé khóc nức nở nhưng vẫn còn thắc mắc, vừa khóc vừa chạy vào bếp hỏi mẹ:

- “Thế mẹ có biết bây giờ ông trời đang làm gì ở trên đó không?”

Bà chị lúng túng không biết trả lời ra sao, vội tìm kế hoãn binh vì cô bé cứ khóc, không chịu nín nếu mẹ không trả lời ông trời giờ này đang làm gì trên đó. Chị nói:

- “Con nín đi và lấy khăn lau mặt xong mẹ sẽ trả lời con biết ông trời đang làm gì”.

Chị ngạc nhiên sao con bé hôm nay cắc có, mọi khi giờ này vẫn còn đang nhảy dây hoặc nghịch ngợm trèo lên cây ổi sau vườn với mấy đứa bạn. Cô bé lau mặt xong vào bếp chờ mẹ. Bà chị ôm con vào lòng và trả lời:

- “Ông trời cũng đang làm việc như mọi người và ông còn muốn con học cho giỏi để sau này làm Bác-sĩ”.

- “Sao con lại phải làm Bác-sĩ?”

- “Vì nhiều người đau quá mà chỉ có một ông Bác-sĩ ở đầu đường vì thế ông muốn con phải thành Bác-sĩ”.

- “Mẹ nói đúng, vì con thấy mọi khi đem con đi khám bệnh mẹ phải chờ lâu mới đến phiên mình. Con tin là mẹ nói đúng”.

Rồi chị bảo con ra ngoài chơi và nhất là đừng lảng vãng lại gần bố khi bố đang làm bất cứ việc gì, cho bố khỏi bực mình. Cô bé vâng lời mẹ và vui vẻ ra ngoài chơi.

Cô bé đó sau này thành Bác-sĩ thật. Có lần đến chơi nhà chị bạn cắc có hỏi cô:

- “Thế cô H...bây giờ đã biết ông trời đang làm gì trên đó chưa?”

Cô mỉm cười e thẹn rồi trả lời:

- “Dạ bây giờ em thành Bác-sĩ thật, mà em cũng chịu không biết bây giờ ông trời đang làm gì trên đó. Nhưng em nghĩ cũng nhờ mẹ em nên em mới có được ngày nay. Sau này lớn lên em mới biết là mẹ em chỉ muốn làm vừa lòng em mà tình cờ nói lên cái ước ao thầm kín của bố mẹ, nên em cố gắng làm bố mẹ vui lòng”.

* * *

Tuổi mười ba là tuổi của dậy thì, tuổi của hầu hết các bạn nhỏ thấy cơ thể mình chuyển lạ với lần thấy kinh nguyệt đầu tiên, bạn cả thẹn che che dấu dấu không dám nói với ai. Có bạn chờ cho đến khi kinh nguyệt có một vài rắc rối nhỏ, chẳng hạn: bạn bị đau bụng nhiều quá, ra huyết nhiều quá, bạn phải đi nằm nghỉ. Mẹ thắc mắc hỏi, đến lúc đó bạn mới chịu nói cho mẹ nghe. Đó là điều không nên. Đừng bao giờ giữ lấy

điều gì lo lắng một mình, dầu nhỏ nhoi đến đâu. Cũng như đừng lo lắng thái quá điều gì dầu to lớn đến đâu. Tất cả nên trình bày cho mẹ biết rõ. Mẹ là nguồn ấm áp yêu thương chỉ có mẹ mới xoa dịu được những nỗi đau ở tuổi của bạn. Đừng nên dấu diếm mẹ điều gì, có gì vui cũng nên kể cho mẹ nghe để mẹ cùng vui, có gì buồn cũng nên kể cho mẹ nghe để được mẹ an ủi vuốt ve.

Rồi bạn bước vào lứa tuổi mười bốn, mười lăm. Tuổi của mộng mơ, tuổi tìm hiểu những gì bạn muốn biết. Tuổi của tin tưởng vào đời vì chưa vấp ngã, vì lúc nào cũng có bố mẹ nâng đỡ hai bên. Tuổi mà bạn khám phá ra rằng mẹ yêu bạn rất nhiều, nhưng mẹ không biết làm thế nào cho rằng bạn khỏi hư và bạn phải đi Nha sĩ. Bố biết rất nhiều nhưng không thể biết hết được và bạn phải tìm hiểu qua sách vở phim ảnh cùng bạn bè. Đây cũng là lúc dễ dàng sa ngã nếu các bạn nhỏ không biết chọn bạn mà chơi, chọn sách mà đọc, chọn phim mà xem. Thì người giúp bạn không ai khác hơn là mẹ của bạn.

Mẹ bây giờ trở thành một người chị và cũng là người bạn gái của bạn. Mẹ sẽ không ngần ngại bỏ ra một buổi chiều dạo phố, hoặc vào tiệm sách với bạn, hoặc đái bạn một châu “Xi-nê”, dĩ nhiên mẹ sẽ chọn phim thích hợp cho bạn. Mẹ cũng là một người bạn gái có khả năng kèm chế những ước ao tình cảm quá sớm của bạn, nếu bạn thành thật trình bày cho mẹ những rung động của bạn đối với xã hội bên ngoài. Mẹ sẽ sẵn lòng chỉ dẫn cho bạn con đường nào bằng phẳng êm mát rợp bóng cây và con đường nào chông gai nóng bỏng. Mẹ cũng là một người bạn gái đáng yêu đấy chứ phải không các bạn?

Dã-Thảo Quế Trần
Sydney Mùa thu 1984

